

Міністерство освіти та науки України
Сумський державний університет
Медичний інституту

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ МЕДИЦИНИ

Topical Issues of Clinical and Theoretical
Medicine

Збірник тез доповідей
IV Міжнародної науково-практичної конференції
Студентів та молодих вчених
(Суми, 21-22 квітня 2016 року)

ТОМ 2

Суми
Сумський державний університет
2016

зусиллям лікарів, науковців вдалося досягти значних успіхів в лікуванні хворих на гострий апендицит, значно зменшити летальність та частоту ускладнень, оптимізувати тактико-лікувальні алгоритми. Проте незважаючи на це, далеко не всі питання, пов'язані з гострим апендицитом, залишаються вирішеними.

Працівниками кафедри загальної хірургії СумДУ запропонована методика непрямой ендолімфатичної терапії при гострому апендициті, яка ґрунтується на скупченні антибіотика в ілеоцекальній ділянці (патент кафедри).

Результати. Проаналізовані результати лікування деструктивних форм гострого апендициту. Хворі були розподілені на дві групи. Хворих, яким проводилася регіональна ендолімфатична терапія за методикою кафедри до оперативного втручання та в післяопераційному періоді, віднесли до основної групи. Їх було 25. Вік коливався від 21 до 73 років. Чоловіків – 16, жінок – 9. Хворих, яким проводилася стандартна терапія (контрольна група) було 30. Їх вік становив від 23 до 69 років; чоловіків було – 17, жінок – 13.

Збільшення кількості лейкоцитів до операції у периферійній крові було достовірним в обох дослідних групах. Зменшення кількості лейкоцитів в контрольній групі відбувалося не раніше 2-3 доби після операції. В той час як при застосуванні лімфотропної терапії за методикою кафедри рівень лейкоцитів почав зменшуватися вже на першу добу після операції. Аналогічно змінювався і загальний стан хворих. Підвищена температура тіла у хворих основної групи спостерігалася впродовж 2-3 діб, а у хворих контрольної групи – 4-5 діб. При проведенні лімфотропної терапії також практично з першої доби після оперативного втручання почало зменшуватися ШОЕ, індекс ядерного зсуву, в той час як при лікуванні стандартними методиками, покращання цих показників відбувалося лише з 3 доби після операції. Кількість великих гранулоцитарних лімфоцитів приходила до норми у хворих основної групи на 3-4 добу, а у хворих контрольної групи – лише на 6-7 добу. Виділення з дренажів прогресивно зменшувалися у хворих основної групи, що дозволяло видалити дренаж на 2-3 добу після операції; в контрольній групі видалення дренажів проводилось на 5-6 добу з моменту операції.

Висновки. Враховуючи етіологію гострого апендициту, яка пов'язана з лімфатичною системою, та лімфоїдну природу червоподібного паростка, на наш погляд, в основі концепції покращання результатів лікування хворих на гострий апендицит, особливо його ускладнених форм, є посилення функції регіонарної лімфатичної системи шляхом лімфотропної антибіотикотерапії, що призводить до підвищення резистентності організму та оптимізує медикаментозну корекцію місцевого запалення в ілеоцекальній ділянці.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК СОМАТИЧНИХ І ГІНЕКОЛОГІЧНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ МАТЕРІ З РОЗВИТКОМ СИНДРОМУ ЗАТРИМКИ РОЗВИТКУ ПЛОДА

Ширій Т.І., Градик Р.Т.

Науковий керівник – к.м.н., ас. Флуд В.В.

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

Кафедра акушерства і гінекології

Мета і завдання дослідження: проаналізувати взаємозв'язок соматичних і гінекологічних захворювань матері з розвитком синдрому затримки розвитку плода (СЗРП).

Методи: в умовах стаціонару знаходилися 30 вагітних жінок, у яких діагностовано симптоми плацентарної дисфункції і СЗРП. Критеріями включення пацієнток в дослідження було: одноплідна вагітність в терміні гестації від 22 до 37 тижнів, підтверджений діагноз плацентарної дисфункції, наявність синдрому затримки розвитку плода 1 і 2 ступеня, асиметрична форма затримки розвитку плода. Серед жінок, що знаходилися під спостереженням, юні першородячі – 2 (6,7%), вікові першородячі – 4 (13,3%), у віці 19-30 років – 24 (80%).

Результати: у 18 (60%) вагітних діагностована екстрагенітальна патологія. Найбільш часто зустрічалися патологія нирок і сечовивідних шляхів – 11 (36,6%), серцево-судинна патологія 2 (6,7%), варикозна хвороба нижніх кінцівок – 2 (6,7%), захворювання шлунково-

кишкового тракту – 1 (3,3%), органів зору 4 (13,3%). Під час вагітності респіраторні інфекції перенесли 23 жінки (76,7%).

Аналізуючи гінекологічний анамнез, встановлено, що у 25 (83,3%) жінок-в анамнезі інфекційно-запальні захворювання: вагініт – 21 (70%), аднексит – 6 (20%), ендocerвіцит – 2 (6,7%), ендометрит – 1 (3,3%). Порушення менструальної функції – 14 (46,7%) жінок.

Вивчення особливостей репродуктивної функції показало, що у 18 (60%) дана вагітність була першою. Медичні аборти у 8 (26,7%), з них більше 2-х абортів – 6 (20%); самовільні викидні – 5 (16,7%), завмерла вагітність – 2 (6,7%), передчасні пологи – 3 (10%), позаматкова вагітність – 1 (3,3%).

Висновки. Плацентарна дисфункція була одним з основних ускладнень гестаційного процесу і діагностувалася у всіх пацієнток. Перебіг вагітності ускладнений багатоводдям і маловоддям відповідно в 43,3% і 30%, анемією вагітних – у 30%, низькою плацентациєю – у 23,3%, загрозою переривання вагітності на різних термінах – у 23,3%, прееклампсією легкого та помірного ступеня – у 30%.

ПОРІВНЕВА І ПОСТАДІЙНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ХВОРИХ НА МІЖХРЕБЦЕВИЙ ОСТЕОХОНДРОЗ ПОПЕРЕКОВОГО ВІДДІЛУ ХРЕБТА

Шишук А.В. - студ. 6 курсу., Смородська О.М. – студ. 4 курсу,

Коротка О.В. – студ. 4 курсу

Науковий керівник: д.м.н., проф. Шишук В.Д., к.м.н., доц. Щербак Б.І.

Сумський державний університет медичний інститут

*Кафедра ортопедії та травматології з курсами анестезіології та інтенсивної терапії,
офтальмології, онкології*

Актуальність. На нашу думку, міжхребцевий остеохондроз поперекового відділу хребта (МОПВХ) є однією з найбільш розповсюджених патологій хребта.

Метою роботи була розробка порівневої постадійної реабілітації для хворих з МОПВХ з урахуванням клінічно – реабілітаційної групи хворих.

Матеріали і методи: клінічні протоколи та реабілітаційні методики.

Результати: Було визначено, що на особливості реабілітаційних заходів у хворих із вертеброгенним болем в спині (ВБС) в найбільшій мірі впливають локалізація патологічного процесу, характер клінічних синдромів, стадія патологічного процесу і гострота больового синдрому. На основі цього, нами були розроблені комплекси реабілітаційних заходів. Всі комплекси включають: медикаментозну терапію, лікувальні медикаментозні блокади, ортопедичні заходи, масаж, тракційну, мануальну, кінезо-, фізіо-, рефлексо- та психотерапію. Реабілітаційні заходи на стадії загострення, етапах прогресування та гострого болю мають переважно симптоматичний характер і направлені на зменшення інтенсивності болю, який в гострому періоді захворювання в найбільшій мірі дезадаптує пацієнта.

Основними завданнями реабілітаційних заходів на стадії підгострого болю, етапах стабілізації та регресування загострення є більш повне купірування больового синдрому, подолання обмежень рухливості пацієнта, повернення його до звичної життєдіяльності. Реабілітаційні заходи при хронічних поперекових болях направлені на купування основних механізмів подразнення синовертебрального нерва і усунення судинних і дистрофічних змін в області екстравертебральних вогнищ, активізацію трофічних процесів, корекцію супутніх термінальних нервово-психічних розладів.

В якості критеріїв ефективності реабілітаційних заходів пацієнтів з МОПВХ доцільно використовувати показники регресу суб'єктивної та об'єктивної клінічної симптоматики, ступінь відновлення порушень життєдіяльності та працездатності.

Висновки: під час розробки реабілітаційних заходів для хворих з ВБС необхідно враховувати гостроту процесу та клінічно – реабілітаційну групу хворих.